

Zaak C-259/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

12 april 2024

Verwijzende rechter:

Tribunal judiciaire de Marseille (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 april 2024

Verzoekende partij:

SAS Ténergie Développement

Verwerende partijen:

Directeur Régional des Douanes de Marseille

Direction Interrégionale des douanes Provence-Alpes-Côte d'Azur –
Corse

Direction Régionale des Douanes de Marseille

[OMISSIS]

TUSSENBESCHIKKING

[OMISSIS]

ZAAK: SAS TENERGIE DEVELOPPEMENT/LE DIRECTEUR REGIONAL DES DOUANES DE MARSEILLE, Établissement public Direction interrégionale des douanes Provence-Alpes-Côte d'Azur – Corse, Établissement public Direction Régionale des Douanes de Marseille

[OMISSIS] in de zaak tussen:

VERZOEKSTER IN HET HOOFDGEDING EN IN HET INCIDENT

SAS TENERGIE DEVELOPPEMENT, [OMISSIS]

[OMISSIS] [gegevens en vertegenwoordiger van verzoekster]

VERWEERDERS IN HET HOOFDGEDING EN IN HET INCIDENT

DIRECTEUR REGIONAL DES DOUANES DE MARSEILLE
(regionale directeur van de douane Marseille, Frankrijk), [OMISSIS]

DIRECTION INTERREGIONALE DES DOUANES PROVENCE-ALPES-COTE D'AZUR – CORSE (interregionale douanedirectie Provence-Alpes-Côte d'Azur – Corsica, Frankrijk), in de persoon van haar directeur, [OMISSIS]

DIRECTION REGIONALE DES DOUANES DE MARSEILLE
(regionale douanedirectie Marseille, Frankrijk), in de persoon van haar directeur, [OMISSIS]

[OMISSIS] [gegevens en vertegenwoordiging van verweerders]

[OMISSIS] [gegevens betreffende de procedure]

UITEENZETTING VAN HET GESCHIL:

De groep TENERGIE ontwikkelt en exploiteert zonne-energiecentrales in Frankrijk.

De onderneming TENERGIE DEVELOPPEMENT koopt de noodzakelijke materialen voor de bouw van de zonne-energiecentrales in bij leveranciers in verschillende landen. In 2013 heeft zij de onderneming UPSOLAR in de arm genomen om de productie van zonnepanelen door een Taiwanese onderaannemer, TYNSOLAR COP, te coördineren.

Vanaf december 2013 werden de zonnepanelen in Fos-sur-Mer ingevoerd, in het vrije verkeer gebracht en tot verbruik uitgeslagen door de ondernemingen Gontrand Frères en Kuehne Nagel, de douanevertegenwoordigers die verantwoordelijk zijn voor de aangiften van Ténergie Développement.

Naar aanleiding van een internationaal onderzoek dat in 2014 door OLAF ([Europees] Bureau voor fraudebestrijding) is verricht om de douaneoorsprong te verifiëren van de zonnepanelen die vanuit Taiwan naar Europa werden verzonden, heeft de Franse douaneadministratie de invoer van TENERGIE DEVELOPPEMENT aan controles onderworpen.

Op 15 oktober 2015 heeft zij TENERGIE DEVELOPPEMENT in kennis gesteld van de resultaten van het onderzoek met de mededeling dat inbreuk was gemaakt op de Europese antidumpingregeling: op 15 december 2015 is een kennisgeving van inbreuk opgesteld wegens valse oorsprongsverklaringen voor de panelen die tussen 18 december 2013 en 27 februari 2014 waren ingevoerd.

Op 2 maart 2016 is een eerste naheffingsaanslag aan de onderneming gericht.

Op 21 november 2019 heeft de douanedirectie, naar aanleiding van een dagvaarding door TENERGIE DEVELOPPEMENT strekkende tot nietigverklaring, de naheffingsaanslag van 2 maart 2016 opgeheven op grond dat het recht om te worden gehoord niet in acht was genomen.

Vervolgens heeft zij de onderneming op 11 december 2019 een nieuwe kennisgeving met de resultaten van het onderzoek toegezonden.

Op 26 augustus 2020 heeft zij de onderneming een kennisgeving van inbreuk toegezonden wegens niet-naleving van de toepasselijke douaneregels.

Op 16 september 2020 is een nieuwe naheffingsaanslag [OMISSIS] afgegeven ten bedrage van 2 405 887 EUR (antidumpingrecht ten bedrage van 1 979 575 EUR en compenserend recht ten bedrage van 426 321 EUR).

Het bezwaar van de belastingschuldige werd op 4 maart 2021 door de regionale directeur van de douane afgewezen.

Bij aangetekend schrijven met ontvangstbevestiging van 12 april 2021 heeft TENERGIE DEVELOPPEMENT verzocht om kwijtschelding van de antidumpingrechten en compenserende rechten ten bedrage van 2 405 887 EUR, waarvan zij in kennis is gesteld bij naheffingsaanslag [OMISSIS] van 16 september 2020.

Bij aangetekend schrijven met ontvangstbevestiging [van] 19 oktober 2021 heeft de regionale directeur van de douane een ongunstig advies uitgebracht.

Op 4 mei 2021 heeft TENERGIE DEVELOPPEMENT met het oog op nietigverklaring van de naheffingsaanslag de interregionale douanedirectie en de interregionale douaneontvanger gedagvaard voor de tribunal judiciaire de Marseille (rechter in eerste aanleg Marseille, Frankrijk).

Bij vonnis van 9 mei 2023 heeft de tribunal judiciaire de Marseille de vorderingen van TENERGIE DEVELOPPEMENT afgewezen, waarop de onderneming hoger beroep tegen deze uitspraak heeft ingesteld.

Op 18 mei 2021 is bij de douaneadministratie een nieuw verzoek tot kwijtschelding van TENERGIE DEVELOPPEMENT ingekomen.

Op 16 september 2021 heeft het directoraat-generaal Douane een ongunstig advies uitgebracht met betrekking tot dit verzoek tot kwijtschelding.

Bij brief van 29 november 2021 heeft het directoraat-generaal definitief geweigerd de rechten kwijt te schelden.

Bij exploit van 25 februari 2022 heeft TENERGIE DEVELOPPEMENT de interregionale douanedirectie Provence-Alpes-Côte d'Azur, de regionale

douanedirectie Marseille en de regionale directeur van de douane en indirecte belastingen Marseille gedagvaard voor de tribunal judiciaire de Marseille met het oog op de verkrijging van:

- nietigverklaring van het besluit tot afwijzing van het verzoek tot kwijtschelding van rechten dat de administratie op 19 april 2021 heeft ontvangen;
- volledige kwijtschelding van de antidumpingrechten, compenserende rechten en verdragingsrente;
- bij gebreke daarvan, gelasting dat de douaneadministratie het dossier opnieuw onderzoekt en ter beoordeling aan de Europese Commissie voorlegt;
- hoofdelijke veroordeling van de interregionale douanedirectie Provence-Alpes-Côte d’Azur – Corsica, de regionale douanedirectie Marseille en de regionale directeur van de douane en indirecte belastingen Marseille tot betaling van een schadevergoeding van 50 000 EUR aan haar.

Zij vordert voorts dat zij hoofdelijk worden veroordeeld tot betaling van 10 000 EUR aan haar op grond van artikel 700 van de Code de Procédure Civile (wetboek van burgerlijke rechtsvordering) en dat zij hoofdelijk worden verwezen in de kosten.

Zij stelt dat de Franse, de Europese en de Taiwanese douaneautoriteiten een vergissing hebben begaan en dat zij deze vergissing redelijkerwijze niet had kunnen ontdekken en te goeder trouw heeft gehandeld.

Zij concludeert hieruit dat aan de voorwaarden voor kwijtschelding van rechten is voldaan.

Zij betoogt dat de administratie een vergissing heeft begaan doordat de Europese Commissie, via OLAF, dat over bewijzen beschikte dat de geleverde zonnepanelen uit CHINA kwamen, geen nadere controles heeft uitgevoerd en de ondernemingen die de panelen hadden besteld niet heeft gewaarschuwd. Bovendien stelt zij dat de douaneadministratie, die de door haar bestelde producten had gecontroleerd en over aanwijzingen in die zin beschikte, een nadere controle had moeten verrichten of haar ten minste bij de eerste controles in 2014 op de hoogte had moeten brengen van haar vermoedens over de werkelijke oorsprong van de panelen.

Zij stelt dat het ontbreken van bezwaren na een controle een actieve vergissing van de administratie is in de zin van artikel 119 van het douanewetboek van de Unie; dat de Taiwanese certificaten van oorsprong niet ongeldig zijn verklaard en na de douanecontrole nog steeds beschikbaar waren op de website van de kamer van koophandel van Taiwan; dat verweerders geen bewijs aandragen dat de vergissing van de Taiwanese autoriteiten is veroorzaakt door de verklaringen van de onderaannemer en de onderneming UPSOLAR.

Zij wijst op de vergissing van de Taiwanese autoriteiten, die over de middelen beschikken om ter plaatse te controleren waar het materiaal wordt vervaardigd en die de certificaten van oorsprong niet ongeldig hebben verklaard ondanks het onderzoek ter plaatse van OLAF en de informatie die is ontvangen na de vaststelling van de Europese regeling in 2014.

Zij stelt dat er sprake was van overmacht omdat deze vergissing niet door de marktdeelnemer kon worden ontdekt, daar zij niet beschikt over de onderzoeks- en controlemiddelen van de Franse douaneautoriteiten en de Taiwanese autoriteiten.

Met betrekking tot de omstandigheid dat de vergissing moeilijk te ontdekken is, herinnert zij eraan dat de ten uitvoer gelegde regeling bijzonder complex is in een internationale context die voor een kmo moeilijk te begrijpen is; dat zij niet gespecialiseerd is in douaneaangelegenheden en geen diepgaande analyse kon verrichten om de werkelijke oorsprong van de door de communautaire autoriteiten [gecontroleerde] panelen te achterhalen.

Zij wijst erop dat zij, alvorens contractuele betrekkingen aan te gaan met UPSOLAR, een onafhankelijke onderneming heeft laten controleren onder welke omstandigheden de zonnepanelen door de Taiwanese onderaannemer werden vervaardigd. Zij verduidelijkt dat UPSOLAR haar in kennis heeft gesteld van de resultaten van controles ter plaatse die zijn uitgevoerd door auditkantoren.

Volgens haar berust de last om te bewijzen dat zij de werkelijke oorsprong van de panelen had kunnen ontdekken, bij de douaneadministratie die dit aanvoert. Zij betoogt dat niets in het verslag van OLAF van november 2014 erop wijst dat zij zou hebben gehandeld met het doel douanerechten te omzeilen.

Zij stelt dat zij te goeder trouw heeft gehandeld, zoals is erkend in het proces-verbaal van 15 december 2015.

Subsidiair vordert zij kwijtschelding van de rechten om redenen van billijkheid (artikel 120 van het douanewetboek van de Unie). Zij stelt dat zij in een bijzondere situatie verkeerde en geen bedrog heeft gepleegd noch kennelijk nalatig is geweest, en dat aan de voorwaarden voor kwijtschelding van rechten is voldaan.

Zij stelt dat zij de nodige maatregelen heeft getroffen om het aan de transactie verbonden commerciële risico te beperken door ter plaatse onderzoeken en verificaties te laten uitvoeren. Zij betoogt ook dat de Taiwanese autoriteiten geen behoorlijk toezicht hebben gehouden.

Uiterst subsidiair betoogt zij dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten en artikel 22 van het douanewetboek van de Unie zijn geschonden door de Franse douaneautoriteiten en dat zij haar recht om te worden gehoord niet heeft kunnen uitoefenen. Zij stelt dat de definitieve weigering tot kwijtschelding is opgesteld vóór het verstrijken van de termijn van dertig dagen betreffende het recht om te

worden gehoord, die haar is meegedeeld op 21 september 2019, en dezelfde dag dat zij haar opmerkingen heeft toegezonden.

Zij voegt daaraan toe dat zij schade heeft geleden door het ongunstige besluit van de douaneadministratie.

De Franse douaneadministratie heeft de vorderingen afgewezen. Zij vordert dat TENERGIE DEVELOPPEMENT wordt veroordeeld tot betaling van een bedrag van 3 000 EUR aan haar ter vergoeding van de niet-verhaalbare kosten.

Zij stelt dat het door de Taiwanese autoriteiten afgegeven certificaat niet volstaat als bewijs van de douaneoorsprong van de goederen in de zin van de antidumpingregeling. Zij verduidelijkt dat de voornoemde fysieke controle in Taiwan betrekking had op eerder ingevoerde panelen.

Zij voegt daaraan toe dat in het proces-verbaal van 15 december 2015 niet wordt erkend dat er sprake was van een niet te ontdekken vergissing, maar slechts dat er geen bewijs was dat TENERGIE DEVELOPPEMENT te kwader trouw had gehandeld.

Zij betwist dat de douanediensten zelf een vergissing hebben begaan door enige actieve handeling van haar kant. Zij stelt dat zij de oorsprong van de ingevoerde goederen nooit heeft bevestigd tegenover de marktdeelnemer. Zij betoogt dat de goederen zelf en de begeleidende documenten het niet mogelijk maakten hun oorsprong tussen december 2013 en mei 2014 in twijfel te trekken. Zij wijst erop dat zij vóór de ontvangst van de conclusies van OLAF na het controlebezoek van november 2014 niet over elementen beschikte op basis waarvan kon worden vastgesteld dat de oorsprong van de goederen niet klopte; dat de autoriteiten van een derde land niet bevoegd zijn om zich uit te spreken over de niet-preferentiële oorsprong van producten in het kader van het antidumpingbeleid van de Europese autoriteiten en dat er daaromtrent geen samenwerkingsovereenkomst bestaat tussen de Taiwanese en de Europese autoriteiten. Zij concludeert dat de vergissing van de Taiwanese autoriteiten niet kan worden aanvaard als voorwaarde voor de kwijtschelding van rechten. Zij voegt daaraan toe dat het onderzoek van OLAF fraude bij de afgifte van certificaten van oorsprong aan het licht heeft gebracht; dat de passieve vergissing niet kan worden aanvaard omdat zij de aangiften niet heeft aanvaard hoewel zij over informatie zou hebben beschikt aan de hand waarvan zij de vergissingen in de aangiften had kunnen ontdekken; dat, aangezien de vergissing van de autoriteiten niet is aangetoond, het niet nodig is te onderzoeken of is voldaan aan de voorwaarde dat de vergissing niet te ontdekken was en de marktdeelnemer te goeder trouw heeft gehandeld.

Subsidiair stelt zij met betrekking tot de billijkheid dat de kwade trouw van een leverancier geen bijzondere omstandigheid voor de marktdeelnemer is, maar een aan de handel inherent risico dat kan worden gedekt. Zij voegt eraan toe dat de tekortkomingen van verzoeksters leverancier UPSOLAR geen uitzonderlijke situatie is waarvan de Europese Unie de gevolgen zou moeten dragen.

Uiterst subsidiair voert zij aan dat het antwoord van de administratie, dat op 26 november 2021 bij aangetekend schrijven met ontvangstbevestiging is verzonden, verkeerd was gedateerd. Zij wijst erop dat TENERGIE DEVELOPPEMENT geen nieuwe informatie heeft verstrekt ten opzichte van de eerder verstrekte informatie.

Op 27 maart 2023 is een beschikking tot beëindiging gegeven en de datum voor het houden van de pleidooien werd vastgesteld op 11 september 2023.

Bij conclusies die op 29 augustus 2023 zijn ingediend, heeft de douaneadministratie verzocht om herroeping van de beschikking tot beëindiging, zodat zij zich kon beroepen op het vonnis van 9 mei 2023.

De zaak moest opnieuw in staat worden gebracht tegen 23 oktober 2023.

Bij conclusies die op 22 oktober 2023 zijn ingediend, heeft TENERGIE DEVELOPPEMENT verzocht prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor te leggen en de behandeling van de zaak te schorsen.

In haar definitieve incidentele conclusies, die op 10 februari 2024 zijn ingediend, heeft TENERGIE DEVELOPPEMENT de rechter voor het in staat brengen van de zaak verzocht om:

- haar beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- bijgevolg de terugbetaling en/of kwijtschelding te gelasten van de nagevorderde rechten ten bedrage van 2 405 887 EUR, alsmede van de verdragingsrente en geldboeten;
- indien nodig het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing te verzoeken met betrekking tot de volgende vragen:

[OMISSIS] [prejudiciële vragen, zie dictum];

- de behandeling van het verzoek te schorsen in afwachting van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Zij betoogt dat zij talrijke externe middelen heeft aangewend door audits te laten uitvoeren door onafhankelijke ondernemingen; dat de Europese Commissie, via OLAF, een internationaal onderzoek heeft ingesteld; dat de douaneadministratie haar op de hoogte had moeten brengen van de reeks aanwijzingen die konden doen vermoeden dat de panelen uit China zouden kunnen komen; dat de douaneadministratie haar zorgplicht niet is nagekomen; dat zij op 24 februari 2014 documentencontroles en een fysieke controle heeft verricht zonder dat daarbij enige onregelmatigheid met betrekking tot de oorsprong van de goederen aan de orde is gesteld; dat de douaneadministratie de invoer van goederen voor het vrije verkeer en tot verbruik heeft aanvaard en vrijgegeven.

Zij stelt dat zij om kwijschelding heeft verzocht zowel op grond van de vergissing van de bevoegde autoriteiten als op grond van de billijkheidsbepaling; dat de Franse douaneadministratie, die een gebonden bevoegdheid heeft, verplicht was het dossier met het oog op een beschikking aan de Europese Commissie voor te leggen.

In haar definitieve conclusies, die op 9 januari 2024 zijn ingediend, verzoekt de Franse douaneadministratie om vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor kwijschelding overeenkomstig de artikelen 119 en 120 van het douanewetboek van de Unie; vaststelling dat de bewoordingen van artikel 116 van het douanewetboek van de Unie duidelijk zijn en geen uitlegging behoeven; vaststelling dat er geen gronden zijn om het verzoek tot kwijschelding van TENERGIE DEVELOPPEMENT door te zenden aan de Europese Commissie en bijgevolg afwijzing van haar vorderingen; en aanhouding van de beslissing omtrent de kosten.

Zij betoogt dat zij niet verplicht is een dossier aan de Commissie voor te leggen daar zij van mening is dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 116 van het douanewetboek van de Unie; dat de Commissie haar verplichtingen wel is nagekomen; dat zij geen vergissing heeft begaan in de zin van artikel 119 van het douanewetboek van de Unie; dat de omstandigheden van het onderhavige geval verband houden met de resultaten van een onderzoek van de Unie; dat de douane nooit de aangegeven oorsprong van de producten heeft bevestigd tegenover de marktdeelnemer, noch ten tijde van de invoer, noch tijdens de controles die nadien door het kantoor te Fos en de regionale onderzoeksdienst zijn uitgevoerd; dat de administratie niet kan worden verweten dat zij certificaten van niet-preferentiële oorsprong heeft aanvaard, aangezien deze documenten op het moment van invoer helemaal niet vereist waren; dat de Franse douaneautoriteiten geen actieve vergissing hebben begaan, aangezien zij geen reden hadden om te twifelen aan de aangegeven oorsprong, en dat zij de toepasselijke regeling niet onjuist hebben toegepast.

Voor een nadere uiteenzetting van de middelen en de vorderingen van partijen wordt verwezen naar voornoemde schriftelijke stukken.

MOTIVERING VAN DE BESLISSING:

Artikel 49, lid 2, van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering bepaalt: „Wanneer de oplossing van een geschil afhangt van een vraag die een ernstig probleem aan de orde stelt en onder de bevoegdheid van de bestuursrechter valt, verwijst de rechter bij wie de zaak aanvankelijk aanhangig is gemaakt, deze naar de bevoegde bestuursrechter. [...]. Hij schorst de procedure totdat de prejudiciële vraag is beantwoord.”

Krachtens artikel 378 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering „leidt de schorsingsbeslissing tot de opschorting van de behandeling van het geding

gedurende de daarin gestelde termijn [of] tot de daarin vastgestelde gebeurtenis plaatsvindt”.

Artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie luidt:

„Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen

- a) over de uitlegging van de Verdragen,
- b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie.

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen.

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, is deze instantie gehouden zich tot het Hof te wenden. [...].”

Artikel 116 van het douanewetboek van de Unie schrijft voor:

„1. Onder de bij deze afdeling vastgestelde voorwaarden wordt overgegaan tot terugbetaling of kwijtschelding van bedragen aan invoer- of uitvoerrechten, om elk van de volgende redenen:

- a) invoer- of uitvoerrechten die te veel in rekening zijn gebracht;
- b) goederen die gebreken vertonen of goederen die niet met de bepalingen van het contract in overeenstemming zijn;
- c) vergissing van de bevoegde autoriteiten;
- d) billijkheid.

[...]

3. Indien de douaneautoriteiten van mening zijn dat terugbetaling of kwijtschelding moet worden verleend op basis van artikel 119 of 120, legt de betrokken lidstaat het dossier met het oog op een beschikking voor aan de Commissie in de volgende gevallen:

- a) indien de douaneautoriteiten van oordeel zijn dat de bijzondere omstandigheden het gevolg zijn van het feit dat de Commissie haar verplichtingen niet is nagekomen;

b) indien de douaneautoriteiten van oordeel zijn dat de Commissie een vergissing heeft begaan in de zin van artikel 119;

c) indien de omstandigheden in het betrokken geval verband houden met de resultaten van een door de Unie verricht onderzoek op grond van verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften, dan wel op grond van enige andere bepaling van de Uniewetgeving of door de Unie met bepaalde landen of groepen van landen gesloten overeenkomst die in de mogelijkheid van dergelijke door de Unie te verrichten onderzoeken voorziet;

d) indien het bedrag waarvoor de betrokkene met betrekking tot één of meer invoer- of uitvoertransacties aansprakelijk kan zijn, door een vergissing of bijzondere omstandigheden gelijk is aan of hoger is dan 500 000 EUR.

Niettegenstaande de eerste alinea, worden dossiers niet voorgelegd in de volgende gevallen:

a) indien de Commissie reeds een beschikking heeft verleend in een zaak die feitelijk en juridisch vergelijkbaar is;

b) indien bij de Commissie reeds een zaak is ingeleid die feitelijk en juridisch vergelijkbaar is.

4. Met inachtneming van de bevoegdheidsregels gaan de douaneautoriteiten, indien zij binnen de in artikel 121, lid 1, bedoelde termijnen tot de vaststelling komen dat een bedrag aan invoer- of uitvoerrechten overeenkomstig de artikelen 117, 119 of 120 voor terugbetaling of kwijtschelding in aanmerking komt, op eigen initiatief tot terugbetaling of kwijtschelding over.

5. Rechten worden niet terugbetaald of kwijtgescholden indien de situatie die tot de mededeling van de douaneschuld heeft geleid, door frauduleuze handelingen van de schuldenaar is ontstaan.

6. Terugbetaling geeft geen aanleiding tot betaling van rente door de douaneautoriteiten.

Er wordt echter wel rente betaald indien een beschikking tot terugbetaling niet binnen drie maanden vanaf de dag waarop deze beschikking werd verleend, ten uitvoer wordt gelegd, tenzij de niet-naleving van deze termijn niet aan de douaneautoriteiten te wijten is.

In dit geval wordt de rente betaald vanaf de dag waarop de termijn van drie maanden verstrijkt tot de dag van terugbetaling. Het tarief van deze rente wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 112.

7. Indien de douaneautoriteiten ten onrechte terugbetaling of kwijtschelding hebben toegestaan, wordt de oorspronkelijke douaneschuld opnieuw verschuldigd, mits de geldigheid ervan niet overeenkomstig artikel 103 is verjaard.”

Artikel 119 („Vergissing van de bevoegde autoriteiten”) luidt:

„1. In andere dan de in artikel 116, lid 1, tweede alinea, en in de artikelen 117, 118 en 120 genoemde gevallen, wordt een bedrag aan invoer- of uitvoerrechten terugbetaald of kwijtgescholden wanneer, als gevolg van een vergissing van de bevoegde autoriteiten, het met de oorspronkelijk meegedeelde douaneschuld overeenkomende bedrag lager was dan het verschuldigde bedrag, mits aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de schuldenaar had de vergissing redelijkerwijze niet kunnen ontdekken; en
- b) de schuldenaar heeft te goeder trouw gehandeld.

[...].”

In artikel 120 („Billijkheid”) is bepaald:

„1. In andere dan de in artikel 116, lid 1, tweede alinea, en de artikelen 117, 118 en 119 bedoelde gevallen wordt een bedrag aan invoer- of uitvoerrechten om redenen van billijkheid terugbetaald of kwijtgescholden indien een douaneschuld is ontstaan in bijzondere omstandigheden waarin de schuldenaar geen bedrog heeft gepleegd noch kennelijk nalatig is geweest.

2. De bijzondere omstandigheden bedoeld in lid 1 worden geacht te bestaan indien uit de omstandigheden van de zaak blijkt dat de schuldenaar zich in een uitzonderlijke situatie bevindt ten opzichte van andere deelnemers die dezelfde activiteit uitoefenen, en indien de schuldenaar in afwezigheid van dergelijke omstandigheden niet het nadeel zou hebben geleden door de inning van het bedrag aan in- of uitvoerrechten.”

Aangezien het onderhavige geding aanhangig is bij een rechter van eerste aanleg, van wie de toekomstige beslissing vatbaar is voor beroep, heeft die rechter de keuze om het Hof van Justitie van de Europese Unie al dan niet te verzoeken om uitlegging.

De oplossing van het onderhavige geding hangt af van een vraag die een ernstig probleem aan de orde stelt.

TENERGIE DEVELOPPEMENT is immers van mening dat zij bij de aanbrenging van de goederen bij de douane alle noodzakelijke documenten heeft overgelegd, met name het certificaat van Taiwanese oorsprong, en dat de Franse douaneautoriteiten, ondanks de fysieke controle van de goederen in februari 2014 en de vragen van de douanevertegenwoordiger, nooit het geringste voorbehoud hebben gemaakt of een onregelmatigheid met betrekking tot de oorsprong van de

goederen aan de orde hebben gesteld; dat zij aldus de invoer van de goederen voor het vrije verkeer en tot verbruik [hebben] aanvaard en vrijgegeven.

Zij is derhalve van mening dat de aanvaarding van [de] douaneaangifte met een onjuiste tariefindeling van de betrokken goederen een vergissing vormde in de zin van artikel 119 van het douanewetboek van de Unie.

Bovendien stelt zij, ten eerste, dat de Europese en de Franse autoriteiten vanaf de instelling van het onderzoek door OLAF op de hoogte waren van de risico's van de invoer en de marktdeelnemers hadden moeten waarschuwen voor de betrokken risico's, en ten tweede dat de douaneadministratie, wier controles hoofdzakelijk waren gebaseerd op de conclusies van het door OLAF uitgevoerde internationale onderzoek, dat precies voldeed aan de criteria van de artikelen 2 en 20 van verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad van 13 maart 1997, haar verzoek tot kwijtschelding aan de Europese Commissie had moeten voorleggen.

In dit verband zij eraan herinnerd dat in het verslag van OLAF wordt verduidelijkt dat OLAF op 24 november 2014 van de Taiwanese douaneautoriteiten informatie heeft ontvangen over de overlading via Taiwan naar de Unie van meer dan 1 200 containers met zonnepanelen van oorsprong uit of verzonden vanuit de Volksrepubliek China. Deze informatie had betrekking op ingevoerde goederen in de vrije zone (douaneaangifte F1) in Taiwan en de wederuitvoer van deze goederen vanuit de vrije zones van Taiwan (douaneaangifte F5). Uit een eerste analyse van de door OLAF verstrekte informatie bleek dat in totaal 925 unieke containers met zonnepanelen konden worden gekoppeld aan de in de Unie ingevoerde goederen die de lidstaten hebben aangegeven.

Met het oog op de doelstelling van de regeling die de Commissie in staat moet stellen te zorgen voor een uniforme communautaire rechtspraak op dit gebied en om te voorkomen dat de consequente toepassing van het douanewetboek van de Unie wordt belemmerd, heeft TENERGIE DEVELOPPEMENT dus het recht te vragen of de douaneadministratie het dossier aan de Europese Commissie had moeten voorleggen.

Derhalve is het in het belang van een goede rechtsbedeling om de behandeling van de zaak te schorsen en om met het oog op beslechting van het geding het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen van TENERGIE DEVELOPPEMENT:

[OMISSIS] [weergave van de prejudiciële vragen, zie dictum]

[OMISSIS] [gegevens betreffende de nationale procedure]

OM DEZE REDENEN:

[OMISSIS] [nationale procedure]

WORDT GELAST het Hof van Justitie van de Europese Unie, met het oog op beslechting van het geding, te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen van TENERGIE DEVELOPPEMENT:

1. Indien, zoals in casu, de verzoekende onderneming voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 119 en 120 van het douanewetboek van de Unie, moet artikel 116 van dit wetboek dan aldus worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteiten verplicht om het dossier betreffende het verzoek tot kwijtschelding van de meegedeelde rechten voor te leggen aan de Europese Commissie?
2. Indien het antwoord luidt dat deze nationale autoriteiten in dergelijke gevallen een gebonden bevoegdheid hebben, kan de niet-nakoming van de verplichting om het dossier betreffende het verzoek tot kwijtschelding voor te leggen aan de Europese Commissie dan leiden tot kwijtschelding van de nagevorderde rechten en geldboeten?
3. Indien de tweede vraag ontkennend moet worden beantwoord, kan het beginsel volgens hetwelk een lidstaat de schade moet vergoeden die particulieren hebben geleden door zijn schending van het Unierecht, voor zover deze schending volledig aan de lidstaat kan worden toegerekend, dan worden toegepast wanneer deze lidstaat artikel 116 van het douanewetboek van de Unie onjuist heeft toegepast, terwijl de bij dat artikel voorgeschreven verplichting tot voorlegging van het dossier betreffende het verzoek tot kwijtschelding van rechten wordt geacht rechten toe te kennen aan particulieren, deze schending voldoende gekwalificeerd is en er een rechtstreeks causaal verband bestaat tussen die schending en de door de benadeelde geleden schade?

[OMISSIS] [schorsing van de procedure]

[OMISSIS] [gegevens betreffende de nationale procedure]